

ÇAĞDAŞ DÜNYA KLASİKLERİ

FRANZ KAFKA DÖNÜŞÜM

8. BASIM

Remzi Kitabevi

DÖNÜŞÜM

Franz Kafka

DÖNÜŞÜM

Almanca aslından çeviren
İclal Cankorel

Remzi Kitabevi

DÖNÜŞÜM / Franz Kafka
Özgün adı: *Die Verwandlung*

© Remzi Kitabevi, 2013

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Çeviri danışmanı: Alper Hasanoğlu
Düzeltili: Öner Ciravoglu – Neclâ Feroğlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1590-5

BİRİNCİ BASIM: Aralık 2013
SEKİZİNCİ BASIM: Ağustos 2025

Kitabın bu basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Prag'da Kafka izleri ve *Dönüşüm*

Prag'a gelip de kahvelerine, daha doğrusu kiraathanelerine uğramamak olmaz. Eski rejimden kurtulduktan sonra yeniden açılan bu mekânların düşünce ve edebiyat dünyasını ne kadar etkilemiş olduğunu hemen hissediyorsunuz. Kent merkezinden geniş Narodni Caddesi'nde yürüyüp, Moldau kıyılarına doğru uzanırken mutlaka Café Louvre'a bir uğramalı. 1902'de kapılarını açan, özellikle iki savaş arasında üst sınıf Praglıların, filozofların, akademisyenlerin, ünlü sanatçıların ve hali-vakti yerinde hanımların da uğradığı Café Louvre hep geçmişi anımsatıyor. Max Brod-Franz Kafka ikilisinin de sık sık düzenlenen edebiyat toplantılarına katıldığı Louvre, 1992'den bu yana yine eski şıklığına dönmüş.

Prag'da, Kafka'nın doğmuş olduğu bu kentte gezinirken kolayca onlarca yıl geriye dönüp anılara dalabilirsiniz. Bu güzel Moldau kentinin sokaklarında Kafka'nın Milena'ya olan aşkının peşinden gider ya da var olmanın dayanılmaz hafifliğini tadabilirsiniz.

Prag kocaman, art nouveau, süslü, yüz yıllık yapılarıyla insana Budapeşte ile Viyana'yı çok anımsatıyor. Gezinen nereye, ne zaman bakacağını şaşıyor. Büyük alanda sıra sıra faytonlar, üstü açık tarihi otomobiller müşteri bekliyor. Az ötede Paris Caddesi... Geniş bir bulvar, ağaçlıklı. Hepsi son yıllarda elden geçmiş, bakımlı yapılar. Altlarındaki şık mağazalar Paris'i aratmıyor. Çoğunun sahibinin Amerikalı Yahudi olduğu söyleniyor. Demirperdenin kalkmasının ardından otuz bine yakın Yahudi Prag'a dönmüş; Hitler'den kaçanların torunları...

Sonra sokaklar daralıyor. Artık Franz Kafka'nın dünyasındasınız. Güney Bohemya'dan gelip Prag'a yerleşen Hermann Kafka'nın oğlu Franz, yaşamını Yahudilerin gettosu Josefov'da geçirir. Praglı yazarlar Jarovlas Hasek ve Egon Erwin Kisch dostlarıdır. Fakat Kafka hep bu çevrenin içinde kalmaz, Prag'ın başka semtlerinde de yaşar. Bu arada birkaç yılını Prag kalesinin gölgesinde uzanan Simyacılar Sokağı 22 numarada geçirir. Ancak hasta olan Kafka, küçük ve dar evdeki yaşama çok fazla dayanamayıp, yine taşınır. Yeni evi Moldau'ya yakındır. Fakat o da dardır, havasız ve rutubetlidir. Kafka'nın hastalığı ilerler; Prag'ı uzun süre için terk eder. 1924 yılında Viyana yakınlarındaki Kierling'de öldüğünde 41 yaşındadır. Prag'ın Zelivskeho Mahallesi'ndeki Yeni Yahudi Mezarlığı'nda yatan Kafka'nın Moldau kıyısında şimdi güzel bir müzesi var...

Eski gettonun sokakları dar, karmakarışık, düzensiz. Bir Franz Kafka heykeli. Heykeltıraş Jaroslav Rona onu yaratırken *Bir Savaşın Tasviri* öyküsünden esinlenmiş. Üç buçuk

metre yüksekliğindeki kara heykel içi boş, kafasız bir giysi. Omuzlarında bir insan oturuyor. Heykelin ayaklarının önünde çiçekleri çoktan solmuş küçük bir çelenk. Az ötede eski-yeni sinagog, çift saatli tarihi belediye binası, altı yüz yıllık bir mezarlık, 1439-1787 arasında buraya on binlerce kişi gömülmüş. Mezarlık enine büyüyemediği için ölüler üst üste. Şu sıra on iki bin taş sayılıyor dünyanın bu en eski Yahudi mezarlığında.

Yaşamında çoğu kez dışlanmış olan Franz Kafka, uzun öykü diyebileceğimiz *Dönüşüm*'de bazı yaşam birikimlerini kaleme almış gibidir. Sürekli iç sorunları olan, kendini bir yerde ailesi için "kurban" eden Gregor Samsa'yı da yaşamı boyunca hiç kimse anlamamıştır, ne annesi ile babası, ne de kız kardeşi. Onlar Gregor'un, yaşamını çalışmakla güvenceye aldığına inanırken, oğulları çalışarak getirdiği parayla evdekilere güzel ve mutlu yaşam sağladığı, daha doğrusu kendini onlar için "kurban" ettiği inancındadır. Çok şeye katlanan Gregor her şeye karşı çıkan biri değildir; o tıpkı kabuğu kalın, içi yumuşak bir böcek gibidir. Ailesine olan çocukça bağlılığı böylece dönüştükten sonra da sürer. Bir böcek olarak evinde geçirdiği dönemde de ailesinin ona yaptıklarına karşı çıkamaz.

Burada çok ilginç, daha doğrusu anlaşılmaz olan, kısa süre sonra Gregor dahil bütün ailenin çok olağanmış gibi "dönüşüm"ü kabullenmesidir. Uykusundan böcek olarak uyanan Gregor yaşadığı "dönüşüm"e karşın hemen giyinip işe gitmeye niyetlidir. Onun yaşam sorunu kişiliğidir; aşırı alçakgönüllüdür ve özgüveni yoktur. Gregor bir gün olsun kendini ailesinin kısıkcından kurtaramamış, annesi ile

babasının mutluluğundan sorumlu olduğuna hep inanmıştır. Geçmişine sırtını dönüp, gönlünce yaşamasını hiç bilmemiştir. Ailesinin eve para getiren oğulları olmadan da geçinip gidebileceklerini, yıllarca acımasızca sömürülmüş olduğunu Gregor ancak “dönüşüm”ünden sonra fark etmiştir.

Bir sabah uyandığında böceğe dönüşmüş olması bir yerde her şeyden kaçma, hatta bir başkaldırma olarak algılanabilir. O artık dayanılmaz, tekdüze bir yaşamdan, her şeye boyun eğen bir birey olmaktan ve içine kısıtırıldığı sistemin çarkları arasından kurtulmak istemektedir. Ancak aile içindeki yabancılaşma Gregor’un böceğe dönüşmesinin ardından da sürer. Bu “yeni” yaşamı da bir çözüm, bir kurtuluş değildir. Ailesi onu yine dışlamaktadır, çünkü başkalaşmış olan oğulları artık işlerine yaramıyordur. Böcek yaşamında da yalnız kaldığının farkına varan Gregor, kendisiyle ve dünyasıyla barış içinde, her şeye razı yaşama veda eder.

Ahmet Arpad
Kasım 2013

DÖNÜŞÜM

I

Gregor Samsa bir sabah yatağında sıkıntılı rüyalarından uyandığında, kendini dev bir böceğe dönüşmüş olarak buldu. Zırh gibi sert sırtının üstünde yatıyor ve başını azıcık kaldırıp baktığında, eğimli, kahverengi, yay biçiminde şeritlerle bölümlere ayrılmış karnını görüyordu; üstündeki yorgan tümüyle kayıp düşmek üzereydi, zar zor yerinde duruyordu. Gövdesine oranla acınası cılızlıktaki pek çok bacağı gözünün önünde çaresizlik içinde titreşiyordu.

“Ne olmuş bana böyle?” diye aklından geçirdi. Bu bir rüya değildi. Biraz küçük olmakla beraber, normal, sıradan herkesin yaşayabileceği odası, yine bildiği dört duvar arasında ve eskisi gibiydi. Paketten çıkarılmış olan kumaş örneklerinin yayılı durduğu masanın üzerinde –Samsa gezgin satıcıydı– dün gece resimli bir dergiden kesip, altın yaldızlı güzel bir çerçeveye yerleştirdiği bir resim vardı. Resimde, kürk şapka ve kürk yaka takmış ve kolunu dirseğine kadar örten kalın kürk manşonu bakana doğru uzatmış dimdik oturan bir hanımefendi görülüyordu.

Gregor'un gözü sonra pencereye yöneldi ve dışarıdaki kasvetli havayı görünce –yağmur damlalarının pencerenin çinko pervazına çarpması duyulmaktaydı– çok hüzünlendi. “Biraz daha uyusam ve bütün bu saçmalıkları unutsam, nasıl olurdu acaba?” diye aklından geçirdi. Oysa bu kesinlikle imkânsızdı. Çünkü sağ yanına yatarak uyumaya alışmıştı, fakat şimdiki durumunda kendini o yana çeviremiyordu. Sağa dönmek için ne kadar çabalarsa çabalasın sonunda sallanıp sallanıp yine sırtının üstüne yuvarlanıyordu. Belki yüz kere denedi, çırpınan bacaklarını görmemek için gözlerini kapattı ve ancak, böğründe o ana kadar hiç hissetmediği hafif, boğuk bir acı duymaya başladıktan sonra, çabalamaktan vazgeçti.

“Aman Tanrım,” diye düşündü, “nasıl da zor bir iş seçmişim kendime! Gece-gündüz demeden sürekli yollardayım. İşin bu yanı, bürodaki asıl işlerden daha da yorucu, üstelik bir de seyahatlerin eziyetini çekiyorum; tren bağlantılarıyla ilgili endişeler, düzensiz ve kötü yemekler ve hiçbir zaman sürekli, hiçbir zaman samimi dostluğa dönüşmeyen insan ilişkileri. Hepsinin canı cehennem!”

Karnının üstünde hafif bir kaşıntı hissetti; başını daha iyi kaldırabilmek için, sırt üstü ağır ağır yatağın başucuna doğru sürüklendi; kaşınan yeri buldu; burada, ne anlam vereceğini bilemediği, sayısız küçük beyaz noktacık gördü; ayaklarından biriyle oraya dokunmak istediye de hemen geri çekti, çünkü değmesiyle birlikte tüyleri diken diken olmuştu.

Yine eski konumuna kaydı. “Şu erken kalkmalar var ya,” diye düşündü, “insanı aptala çeviriyor. İnsanın uykuya ihtiyacı vardır. Diğer gezgin satıcılar haremdeki kadınlar gibi yaşıyor. Örneğin, ben aldığım siparişleri deftere geçirmek üze-

re öğleden önce otele geri döndüğümde ötekiler kahvaltı masasına daha yeni oturmuş oluyorlar. Böyle davranmaya kalkışsam patron anında beni kovardı. Kimbilir belki de bu benim için en iyisi olurdu. Eğer annemin ve babamın hatırına kendimi tutuyor olmasaydım, çoktan ayrılmıştım bu işten. Patrona çıkar ve aklımdan geçenleri açıkça yüzüne karşı söyledim. O zaman çarpılıp sandalyesinden düşerdi herhalde! Ayrıca ağır işittiği için patrona iyice yaklaşmak zorunda olan personele çalışma masasının üstüne tüneyip öyle tepeden bakarak konuşmak da çok garip bir davranış... Neyse, henüz umudumu tamamen kaybetmiş değilim. Annem ile babamın patrona olan borçlarını ödeyecek parayı bir araya getirdim mi –bu herhalde daha beş veya altı yıl sürer– o zaman, düşündüğümü mutlaka yapacağım. Bu işi kökünden halledeceğim. Ama şimdi hemen yataktan kalksam daha iyi olacak, çünkü saat beşte trenim kalkıyor.”

Ve başucundaki masanın üstünde işlemekte olan çalar saatte baktı. “Aman Tanrım!” diye telaşlandı. “Saat altı buçuğu gösteriyor, akrep ile yelkovan sessizce ilerliyor. Hatta altı buçuğu da geçmiş, yediye çeyrek kala olacak şimdi.”

Saat çalmamış olabilir miydi? Yataktan, alarmin doğru, yani saatin dörde kurulmuş olduğu görülüyordu; o zaman mutlaka çalmış olmalıydı. Evet ama, mobilyaları titretecek kadar güçlü zil sesini duymadan rahat rahat uyuma-ya devam etmiş olması mümkün müydü? Pek rahat uyuduğu söylenemezdi. Hayret bu kez pek derin olmuştu uykusu. Peki şimdi ne yapmalıydı? Bir sonraki tren saat yedide kalkıyordu; o trene yetişmek için deli gibi acele etmesi gerekiyordu; oysa kumaş örnekleri henüz paketlenmemişti bile ve kendini

de pek dinlenmiş ve hazır hissetmiyordu. Ve bu trene yetişse bile patronun öfkelenmesi kaçınılmaz olacaktı. Çünkü şirket hizmetlisi, Gregor'un beş treninden çıkmasını bekliyordu ve onun treni kaçırdığı haberini çoktan patrona ulaştırmış olmalıydı. O, tam patronun uşağı, kişiliksiz ve aptalın biriydi. Acaba hasta olduğunu mu söyleseydi? Ama bu çok tuhaf olurdu ve kuşku uyandırır, çünkü Gregor, beş yıllık iş hayatı boyunca bir kez bile hastalanmamıştı. Patron, kesinlikle yanına sigorta doktorunu da alıp gelir, tembel oğulları yüzünden annesiyle babasına çıkışır ve dünyanın, tamamen sağlıklı olmalarına rağmen işten kaçan insanlarla dolu olduğunu düşünen doktorun ağzıyla hiçbir itirazı kabul etmezdi ve bu durumda pek haksız da sayılmazdı, değil mi? Çünkü Gregor, böyle uzun bir uykudan sonra tamamen gereksiz bir mahmurluğun dışında kendini gerçekten de son derece iyi hissediyordu ve üstelik iştahı müthişti.

Gregor, yataktan kalkıp kalkmama konusunda henüz bir karara varmadan, son sürat bütün bunları kafasından geçirdiği sırada –saat tam yediye çeyrek kala olmuştu– yatağının başucundaki kapıya dikkatle vuruldu. “Gregor!” diye seslendi bir ses –annesiydi bu– “saat yediye çeyrek var. Trene yetişmeyecek miydin sen?”

Ah o yumuşak ses! Gregor, cevap veren kendi sesini duyunca korktu; bunun eski sesi olduğu kesindi, ama sanki bastırılması imkânsız, alttan gelen acı bir ıslıkla karışıyordu; bu ıslıkla birlikte kelimeler yalnız ilk anda net çıkıyor, ama sonradan öyle bozuluyordu ki, insan doğru işitip işitmediğinden kuşkuya düşüyordu.

Gregor'un niyeti, ayrıntılı bir cevap vermek ve her şeyi açıklamaktı ama bu şartlar altında "Evet, evet, teşekkür ederim anne, şimdi kalkıyorum," demekle yetindi. Aradaki tahatta kapı nedeniyle sesindeki değişiklik dışarıdan herhalde anlaşılmamış olmalıydı, çünkü annesi bu açıklamayla rahatlıkla oradan uzaklaştı. Bu kısa konuşmadan ailenin diğer üyeleri, beklentilerinin aksine, Gregor'un hâlâ evde olduğunu fark ettiler ve babası iki yandaki kapılardan birine hafifçe, ama yine de yumruğuyla vurmaya başlamıştı bile. "Gregor, Gregor!" diye seslendi, "Ne oldu?" Ve az sonra daha kalın bir sesle "Gregor! Gregor!" diye uyardı. Öteki kapının arkasında kız kardeşi alçak sesle yalvarıyordu: "Gregor iyi değil misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gregor, her iki tarafa da "Geliyorum şimdi," diye cevap verdi; kelimeleri özenle telaffuz ederek ve aralarına uzun fassılalar koyarak sesinin dikkat çekmemesine gayret ediyordu. Babası da zaten kahvaltısının başına döndü, ama kız kardeşi fısıldamaya devam ediyordu: "Gregor, aç kapıyı, yalvarıyorum sana!" Oysa Gregor kapıyı açmaya hiç niyetli değildi; yolculuklardan kalma bir alışkanlıkla evde bile geceleri bütün kapıları kilitlediği için kendi kendini kutladı.

İlkin, ağır ağır ve rahatsız edilmeden yataktan kalkacak, giyinecek ve en önemlisi kahvaltı edecekti; geri kalanını kahvaltıdan sonra düşünürdü, çünkü yatakta kafa yormakla mantıklı bir sonuca varamayacağını iyice anlamıştı. Daha önce de yataktayken bazen, belki biçimsiz bir konumda yatığından dolayı hafif bir ağrı hissettiğini ve ayağa kalktıktan sonra bunun sadece bir kuruntu olduğunu anladığını hatırladı ve hevesle bugünkü kuruntularının adım adım geçmesi-

ni bekledi. Sesindeki bu değişikliğin, gezici satıcıların meslek hastalığı sayılan esaslı bir soğuk algnılığının habercisi olduğundan en ufak bir kuşkusunu yoktu.

Yorganı üstünden atmak çok kolaydı; gövdesini biraz şirince yorgan zaten kendiliğinden düştü. Ama bundan sonra, özellikle gövdesi bu denli geniş olduğu için, işler zorlaştı. Doğrulanabilmek için kollara ve ellere ihtiyacı vardı; ama onların yerine sürekli çeşitli hareketler yapan ve üstelik Gregor'un hükmedemediğı sayısız ince bacak vardı. Bacaklarından birini kıvırmaya kalktığında ilk doğrulan yine bu bacak oluyordu; sonunda ona istediğini yaptırtmayı başarsa bile bu arada diğer bütün bacakları zincirden boşanmışçasına son derece ağırlı bir hareketlilikle çırpınıp duruyorlardı. "Yatakta böyle uyuşuk uyuşuk yatmanın bir faydası yok," diye düşündü Gregor.

Önce bedeninin alt kısmıyla yataktan kalkmayı denedi, ama henüz görmediğı ve doğru dürüst tahayyül edemediğı bu alt kısmı kıpırdatmanın çok zor olduğu anlaşıldı; yerinden öyle ağır oynuyordu ki. Ve sonunda, neredeyse çıldırmış gibi, tüm gücünü toplayarak kendini düşüncesizce öne doğru ittiğinde yönünü yanlış seçtiğı için karyolanın ayakucuna çarptı; duyduğu acı ona, şu an belki de en duyarlı yerinin tam da gövdesinin alt bölümü olduğunu gösterdi.

Bundan dolayı önce bedeninin üst kısmını yataktan kaldırmayı denedi ve başını dikkatlice yatağın kenarına doğru çevirdi. Bu kolayca oluvermişti. Genişliğine ve ağırlığına rağmen bedeninin geri kalan kısmı nihayet yavaşça başının hareketlerini izledi. Ama başını nihayet yatağın dışına, boşluğa çıkardığında korkmaya başladı çünkü hep bu şekilde düşme-

ye devam edecek olursa başını çarpmaması için bir mucize gerekecekti. Ama şu anda bilincini kaybetmeyi göze alamazdı, yatakta kalmasının daha iyi olacağını düşündü.

Fakat aynı zahmetlerden sonra yatağında yine eski konumunda inleyerek yatıyordu. Oysa küçücük bacaklarının birbirleriyle belki daha da kötü savaştıklarını görüp de bu gelişigüzel hareketlere bir düzen ve huzur getiremeyeceğini anlayınca kesinlikle yatakta kalmaması gerektiğini düşündü. Yataktan kurtulabilmek için en küçük bir ümit bile olsa her şeyi denemek en mantıklı davranış sayılacaktı. Ancak aynı zamanda da telaşlanmadan sakın sakın düşünmenin ümitsiz kararlar almaktan çok daha iyi olacağını hatırlamayı da ihmal etmedi. Böyle anlarda, elinden geldikince dikkatle pencereye göz atıyordu, ama o gün dar sokağın karşı tarafını bile sarmalayan sabah sisinin görünümü ne yazık ki neşe vermekten de güven vermekten de uzaktı. Saat başı olması nedeniyle çalar saatin yeniden vurmasıyla birlikte “Saat yedi oldu,” dedi kendi kendine, “saat yedi olmasına karşın yoğun sis hâlâ kalkmadı.” Ve bir süre, hafif hafif nefes alarak hiç kıpırdamadan yattı, bu mutlak sessizliğin, gerçek ve normal durumları geri getirmesini bekler gibiydi.

Ama sonra şöyle dedi kendi kendine: “Saat yediyi çeyrek geçmeden kesinlikle yataktan kalkmış olmam gerekir. O zamana kadar zaten mağazadan biri beni sormaya gelecektir, çünkü mağaza yediden önce açılıyor.” Ve sonra gövdesini, boylu boyunca, her yanını eşit derecede sallayarak yataktan çıkarmaya koyuldu. Kendini yataktan bu şekilde atacak olursa, başı büyük olasılıkla bir yere çarpmayacaktı. Sırtının sert olduğunu tahmin ediyordu; halıya doğru yuvarlanırken her-

halde orasına bir şey olmazdı. Kafasını en çok kurcalayan şey, engelleyemeyeceği büyük gürültüydü; bu gürültü tüm kapıların ardında korku olmasa bile endişe yaratacaktı. Ama yine de bunun göze alınması gerekiyordu.

Gregor, yarı yarıya yataktan çıktığında –yeni yöntem, yorucu bir çaba olmaktan çok bir oyun gibiydi; sadece sağa sola sallanmayı sürdürmesi yeterliydi– kendisine yardım eden birileri olsa işinin ne kadar kolaylaşacağını düşündü. Güçlü kuvvetli iki kişi –aklına babası ve hizmetçi kız gelmişti– yeterdi de artardı bile. Yapmaları gereken tek şey, kollarını Gregor’un kubbe gibi sırtının altından geçirerek onu yataktan kaldırmak, yükleriyle beraber yere doğru eğilmek ve sonra da Gregor’un döşemenin üstünde takla atmasını sabırla beklemektir; o zaman minik ve cılız bacakları belki bir işe yaramış olacaktı.

Hızlı sallandığında artık neredeyse dengesini koruyamayacak bir duruma gelmişti ve fazla gecikmeden kesin kararını vermesi gerekiyordu çünkü beş dakika sonra saat yediyi çeyrek geçiyor olacaktı –tam bu anda evin kapısı çalındı. “Mağazadan gelen biridir,” dedi kendi kendine ve neredeyse donup kaldı; minik ayakları bu arada dans eder gibi zıplamaya başlamıştı. Bir an sessizlik oldu. “Kapıyı açmıyorlar,” diye söylendi Gregor, anlamsız bir umuda kapılarak. Ama sonra doğal olarak hizmetçi kız her zamanki gibi kararlı adımlarla gidip kapıyı açtı. Gregor, ilk selam sözcüğünü duyar duymaz gelenin kim olduğunu hemen anladı –mağaza sorumlusu müdür gelmişti. Gregor, neden en ufak bir gecikmede derhal kuşkuya kapılan bir şirkette çalışmaya mecburdu acaba? Çalışanların tümü de serseri miydi sanki? Aralarında, saba-

“Gregor Samsa bir sabah yatağında sıkıntılı rüyalarından uyandığında, kendini dev bir böceğe dönüşmüş olarak buldu.”

Dönüşüm çağdaş dünya edebiyatının en çok tartışılan başyapıtlarından biridir.

Kafka, ailesiyle birlikte yaşayan bir gencin sabah uyandığında kendini bir böceğe dönüşmüş olarak bulmasını öyküleştirilmektedir. Bu öykü aynı zamanda günlük yaşamın tekdüzeliğine karşı bir başkaldırıdır.

20. yüzyıl insanının kısıtılmışlığını, toplumsal çalkantılar içindeki bunalımını olanca içtenliğiyle duyumsatan bir yazardır Kafka.

Dönüşüm'ü İclal Cankorel'in özgün çevirisiyle ve Almanca edebiyatının uzmanlarından Ahmet Arpad'ın giriş yazısıyla sunuyoruz.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1590-5

9 789751 415905

KDV'den muaf